

PIRATFORTÆLLING

MYTTERI

En piratfortælling — bog 5

KURS · PIRATSERIEN

DU 2.5

Niveau: DU 2.5

Mytteri

KURS · Piratserien, bog 5 · niveau DU 2.5

Tekst: Jacob Gramm Gren

1. udgave, 2026 · PDF

Udgivet af Dansk Plus · danskplus.dk

ISBN 978-87-85629-04-3

© Jacob Gramm Gren 2026

Må frit printes og kopieres til undervisning. Må ikke sælges.

Kapitel 1: Dagen efter

Om morgenen var besætningen glad.

Mateo sang i køkkenet.

Han sang på spansk, og han sang falsk.

Ingen bad ham holde op.

Pita lo, så hele skibet kunne høre det.

"Du snød ham," sagde Mateo.

"Du snød en mand, der snyder alle andre."

"Han betalte for et kort," sagde Yusuf.

"Han fik et kort."

De grinede alle sammen af det.

Elias forstod det ikke helt.

Men han grinede med, fordi de andre gjorde.

Omar smilede.

Det var ikke et rigtigt smil.

Han havde ikke sovet.

Han havde ligget og set på loftet i sin køje

og tænkt på et ord, der brændte.

snyde: få noget ved at lyve

loft: den øverste flade i et rum

Han kunne stadig mærke papiret mellem fingrene.

Han kunne stadig se skriften.

Yusuf kom hen til ham ved styreåren.

Han stod lidt, før han sagde noget.

"Hvad fik du for kortet?" spurgte han.

Omar kiggede ud over vandet.

"Penge," sagde han.

Yusuf sagde ingenting.

Han blev stående lidt for længe.

Så gik han ned.

Det var første gang, Omar løj for sin egen besætning.

Det var lettere, end han havde troet.

Det var det, der gjorde ham bange.

Kapitel 2: Elias lærer

Pita lærte Elias at binde knob.

Han sagde ikke et ord.

Han viste det bare.

Så tog han rebet fra drengen og viste det igen.

Elias' fingre var for hurtige.

Knuden blev forkert hver gang.

Han blev rød i hovedet.

Han ville gerne være god til det med det samme.

Pita lagde sin store hånd over drengens.

Han holdt den stille.

"Langsomt," sagde han.

Det var alt, hvad han sagde hele formiddagen.

Da solen stod højt, kunne Elias binde to knob.

Han bandt dem igen og igen, selvom ingen bad ham om det.

Om eftermiddagen kom han hen til Omar.

Han stod og flyttede vægten fra det ene ben til det andet.

"Hvorfor tog du mig med?" spurgte han.

knude: to ender af et reb bundet sammen

formiddag: tiden mellem morgen og middag

vægt: hvor tungt noget er

"Fordi byen ville have dræbt dig," sagde Omar.

"Er det den eneste grund?"

Omar tænkte over det.

"Nej," sagde han.

Elias kiggede ned på sine hænder.

"Der er noget, jeg skal sige."

"Sig det."

"Jeg stod uden for kroen den aften," sagde Elias.

"Jeg så ind gennem vinduet."

Han trak vejret.

"Jeg så dig brænde et stykke papir."

Kapitel 3: To dage

På andendagen kom vinden fra syd.

Den kom hårdt og kold.

Sejlene stod stramme hele formiddagen.

Yusuf stod længe med kikkerten.

Han stod helt stille, mens han kiggede.

Så gav han den til Omar uden at sige noget.

Der var et sejl bag dem.

Det var ikke sort.

Det var hvidt og rent og alt for nyt.

"Holm," sagde Omar.

"Han har opdaget det," sagde Yusuf.

"Det gik hurtigt."

"Ja," sagde Yusuf.

"Han har nok kigget på kortet hele natten."

De satte alle sejl.

Stormfuglen sejlede hurtigere end nogensinde.

Vandet stod hvidt om stævnen.

Men sejlet bag dem blev ikke mindre.

stram: hårdt spændt

stævn: den forreste spids på et skib

Det blev større.

Mateo kom op fra køkkenet og stillede sig ved siden af dem.

Han tørrede hænderne i forklædet, selvom de var tørre.

"Hvor hurtigt sejler han?" spurgte han.

Yusuf lagde kikkerten ned.

"Hurtigere end os," sagde han.

"Hvad gør vi så?"

"Ingenting," sagde Yusuf.

"Vi venter på, at han kommer."

forklæde: det, man har på, når man laver mad

Kapitel 4: Holm igen

Holms skib lagde sig op på siden af dem og fulgte dem, uden at komme nærmere.

Det blev der i to timer.

Der var ingen våben fremme.

Ingen råbte.

Det var næsten værre.

Elias stod tæt på Pita hele tiden.

Holm stod ved rælingen i sin nye frakke.

Han så ikke vred ud.

Han så ud, som om han ventede på noget.

"Kaptajn Omar," råbte han over vandet.

Omar svarede ikke.

"Dit kort er tegnet med for ny blæk," råbte Holm.

"Det tog mig fire timer at se det."

"Det er faktisk godt gjort."

Yusuf trak vejret ind ved siden af Omar.

"Jeg er ikke vred," råbte Holm.

"Jeg har snydt mange mennesker selv."

våben: noget, man kan skade nogen med

vred: meget sur

Han pegede ikke på Omar.

Han pegede på de andre.

"Spørg jeres kaptajn om noget," råbte han.

"Spørg ham, hvad han solgte kortet for."

Omar mærkede fire par øjne på sin ryg.

Han vendte sig ikke om.

Det var det værste, han kunne have gjort, og han vidste det.

Holm smilede for første gang.

"Han solgte det ikke for penge."

Kapitel 5: Spørgsmålet

Holms skib drejede væk ved solnedgang.

Ingen spurgte om noget den aften.

Det var det, der gjorde det svært.

De spiste, som de plejede.

De sagde godnat, som de plejede.

Ingen sagde det, alle tænkte på.

Næste morgen stod de fire i en halvcirkel på dækket.

De havde tydeligvis talt sammen først.

"Hvad fik du for kortet?" spurgte Mateo.

"Det betyder ikke noget," sagde Omar.

"Jo, det gør," sagde Mateo.

"Vi sejler også på det her skib."

"Vi har ret til at vide det."

"I har ret til jeres løn," sagde Omar.

"Og til mad. Og til at gå fra borde i næste havn."

Der blev meget stille.

solnedgang: når solen går ned

halvcirkel: en halv rund form

tydeligvis: så man tydeligt kan se det

ret: noget, man har lov til at kræve

Han hørte selv, hvordan det lød.

Han hørte, at det lød som en chef.

Han ville gerne have sagt det om igen.

Man kan ikke sige ting om igen.

"Og du har pligt til at fortælle os, hvad vi sejler ind i," sagde Mateo.

Sara kiggede på ham.

Hun sagde ingenting.

Det var værst af alt.

"Fortæl os det," sagde Yusuf stille.

"Nej," sagde Omar.

"Ikke det her."

chef: den, der bestemmer på et arbejde

pligt: noget, man skal gøre

Kapitel 6: Sider

Efter den morgen blev skibet stille.

Arbejdet blev gjort.

Sejlene blev sat.

Maden blev lavet.

Dækket blev vasket om morgenen som altid.

Men ingen sad længere sammen om aftenen.

Før havde de siddet nede i lasten med et lys.

Mateo havde fortalt de samme historier for tiende gang.

Nu gik de ned hver for sig og lagde sig.

Mateo var vred.

Han sagde det højt, og så var det ude af ham.

Han bandede over gryderne, og det hjalp ham.

Pita sagde ingenting.

Han så bare på Omar lidt for længe, hver gang de mødtes.

Elias vidste ikke, hvor han skulle stå.

Han stod tæt på Pita, fordi Pita var stor.

Han sagde ikke noget til nogen om noget som helst.

hver for sig: *alene, ikke sammen*

bande: *sige grimme ord, når man er vred*

gryde: *det, man laver mad i*

Sara var, som hun altid var.

Det var umuligt at sige, hvad hun tænkte.

Yusuf var den værste.

Yusuf blev ved med at være venlig.

Han sagde godmorgen.

Han gav rapporten om vind og kurs, præcis som han skulle.

Han spurgte, om Omar havde sovet godt.

Det var det, der gjorde ondt.

På fjerdedagen kom han op til styreåren med en kop til Omar.

"Jeg sejlede med Lars i fem år," sagde han.

"Han fortalte os alt."

"Også det, der var farligt."

"Især det, der var farligt."

Han satte koppen ned på kisten.

"Så er du ikke bedre end ham," sagde han.

"Du er dårligere."

Så gik han ned ad trappen uden at vente på svar.

venlig: rar mod andre

rapport: kort besked om, hvordan noget står til

gøre ondt: give smerte

trappe: trin, man går op og ned ad

Kapitel 7: Lars' aftale

Om natten satte Sara sig ved siden af Omar.

Hun sad længe, før hun sagde noget.

"Du forstår det ikke," sagde hun.

"Jeg forstår det godt," sagde Omar.

"De er vrede."

"Nej," sagde Sara.

"Det er ikke derfor."

Hun kiggede ud i mørket.

"Lars kunne ikke dø," sagde hun.

"Han kunne ikke miste sit eget liv."

"Han kunne ikke drukne. Han kunne ikke blive syg."

"Det kunne besætningen."

Hun vendte sig mod ham.

"Derfor lavede han en aftale med dem.

Han fortalte dem sandheden om hver eneste fare.

Hver gang. Uden at de spurgte."

miste: ikke have mere

drukne: dø i vandet

sandhed: det, der er rigtigt

fare: noget, der kan gøre en fortræd

"Det stod ikke på noget papir," sagde Omar.

"Nej," sagde Sara.

"Det er den slags aftaler, man ikke skriver ned."

"Hvordan ved du det?"

"Fordi jeg selv har gjort det modsatte," sagde hun.

"I mere end hundrede år."

Hun rejste sig.

"Du har brudt en aftale, du ikke vidste fandtes.

Det gør den ikke mindre brudt."

modsat: *det stik omvendte*

bryde: *ødelægge eller ikke holde*

Kapitel 8: Natten

På femtedagen mødtes de nede i lasten.

Alle fire.

Uden Omar.

De havde et enkelt lys mellem sig.

De talte lavt, selvom de ikke behøvede.

Elias sad yderst på en kasse og sagde ingenting.

Ingen havde bedt ham komme.

Ingen havde bedt ham lade være.

Han hørte ordet for første gang dernede.

Mytteri.

Det lød mindre, end han havde troet.

Det lød som et almindeligt ord mellem andre ord.

Ingen råbte.

Ingen slog i bordet.

De talte om det, som man taler om vejret.

Det var det, der var uhyggeligt.

Bagefter gik han op på dækket.

yderst: længst ude

lade være: ikke gøre noget

mytteri: når en besætning ikke vil gøre, hvad kaptajnen siger

uhyggelig: så man bliver bange

Der var koldt.

Stjernerne stod tæt.

Omar stod ved styreåren alene, som han altid gjorde nu.

Elias blev stående længe, før han sagde noget.

"De taler nede i lasten," sagde han.

Omar nikkede langsomt.

Han spurgte ikke, hvad de sagde.

"Tak," sagde han.

Elias blev stående lidt.

Så gik han ned igen.

Han kunne ikke se på ham.

Kapitel 9: Mytteri

Om morgenen stod Yusuf ved styreåren.

Han holdt ikke på den.

Han stod bare foran den.

Solen var lige kommet op.

Havet var helt roligt.

"Gå væk fra styreåren," sagde Omar.

"Nej," sagde Yusuf.

Mateo stod ved masten.

Pita stod ved lugen.

Sara stod, hvor hun altid stod.

Elias stod bagerst og kiggede ned i dækket.

Ingen havde noget i hænderne.

Det var det, Omar lagde mærke til.

Ingen havde taget noget våben.

Der lå en økse tre skridt fra Mateo, og han havde ikke rørt den.

"Vi sejler ikke videre," sagde Yusuf,

"før vi ved hvorfor."

Omar gik hen mod styreåren.

økse: redskab til at hugge træ med

Han gik langsomt.

Han regnede med, at nogen ville stoppe ham.

Ingen rørte sig.

Ingen stoppede ham.

Ingen slog.

Yusuf trådte til side, da han kom hen til ham.

Omar stod med hånden på styreåren.

Og de stod bare der og så på ham.

Han kunne styre skibet.

Han kunne ikke få nogen til at sætte sejlene.

Og Omar forstod, at det var meget værre.

regne med: tro, at noget vil ske

røre sig: bevæge sig

træde til side: flytte sig, så en anden kan komme forbi

styre: bestemme, hvor noget skal hen

Kapitel 10: Navnet

Vinden stoppede om eftermiddagen.

Sejlene hang slapt ned.

Skibet lå stille på et hav som et spejl.

Der var ikke en lyd.

Man kunne høre træet arbejde i skroget.

De ventede alle sammen.

Omar satte sig på kisten midt på dækket.

Han holdt hænderne mellem knæene.

De kom hen og satte sig omkring ham.

De satte sig ned, én efter én, uden at sige noget.

"Jeg solgte kortet for et navn," sagde han.

Ingen spurgte hvilket.

De ventede bare.

Han sagde navnet.

Han sagde det kun én gang, og han sagde det lavt.

slapt: uden kraft, hængende

spejl: glas, man kan se sig selv i

skrog: selve bådens krop

knæ: leddet midt på benet

Mateo satte sig ned, hvor han stod.

Han satte sig midt på dækket som et barn.

Yusuf lukkede øjnene.

Sara kiggede på mønten i sin hånd.

Hun sagde: "Selvfølgelig."

Det var alt, hun sagde.

Pita havde ikke sagt et ord i fem dage.

Nu sagde han seks ord.

"Så kan vi ikke sejle hjem."

selvfølgelig: noget, man godt kunne have regnet ud

Kapitel 11: Prisen for at vide det

Bagefter var der ingen, der var vrede mere.

Det var nu, Omar forstod det.

De havde ikke villet have svaret.

De havde villet have retten til det.

Og nu, hvor de havde fået det,
kunne ingen af dem lægge det fra sig igen.

Mateo blev siddende på dækket i lang tid.
Til sidst rejste han sig og gik ned og lavede mad,
fordi det var det eneste, han kunne gøre ved det.

Sara stod ved rælingen med mønten i hånden.

"Jeg har kendt navnet hele tiden," sagde hun.

"Jeg har aldrig sagt det til nogen, jeg holdt af."

"Jeg troede, jeg passede på dem."

Hun kiggede på Omar.

"Nu ved jeg, hvordan det føles at være den anden."

"Var det rigtigt af dig?" spurgte Omar.

"Nej," sagde hun.

"Men nu forstår vi hinanden."

Yusuf tog sine hænder væk fra styreåren.

Han gjorde det langsomt,
som om han lagde noget tungt fra sig.

"Sejl," sagde han.

"Er det slut?" spurgte Omar.

"Nej," sagde Yusuf.

"Nu begynder det."

Kapitel 12: Ny aftale

Vinden kom tilbage om natten.

De satte sig omkring lyset i lasten.

Alle seks.

Også Elias.

Det var første gang i en uge, de sad der sammen.

"Vi laver en aftale," sagde Yusuf.

"Jeg er stadig kaptajn," sagde Omar.

"Ja," sagde Mateo.

"Men ikke chef."

De talte længe om det.

Mateo ville have flere regler.

Yusuf ville have færre.

De blev enige om tre ting.

Ingen beslutning bliver truffet alene.

Ingen fare bliver holdt hemmelig.

Enhver må gå fra borde i enhver havn.

"Også mig?" spurgte Elias.

enig: af samme mening

beslutning: det, man vælger at gøre

træffe: her: tage en beslutning

hemmelig: noget, ingen andre må vide

"Også dig," sagde Yusuf.

Ingen skrev det ned.

"Det er den slags aftaler, man ikke skriver ned," sagde Sara.

Omar gik op på dækket bagefter.

Han kiggede tilbage mod nord.

Holms hvide sejl var der ikke mere.

Men længere ude, mellem dem og landet,
lå der noget stort og mørkt og helt stille.

Der var intet lys om bord.

Der var ingen bevægelse.

Det sorte skib var holdt op med at vente.

— Fortsættes i: Sidste kurs —

bevægelse: når noget flytter sig

Hele serien er gratis

Hent de andre bøger i serien gratis
som PDF på danskplus.dk.

danskplus.dk

Scan koden, eller skriv adressen i din browser.